

เป็นโสดทำไมเปลี่ยวใจในยามร้อนน
ควรรหาคนรักสักคนไว้เปรอปรนช่วยพัด้วีให้
เมื่อเข้าหน้าฝนมีคณคู่เคียงซิดใกล้
หน้าหนาวกระแจะเข้าไปกอดกันให้ผ้าห่ม...อิจ...ฉา*

* ชื่อเพลง เป็นโสดทำไม โดย สุรพล สมบัติเจริญ

บทนำ

อาทิตย์นี้ทั้งอาทิตย์ ทุกวันล้วนเป็นวันดี ผู้คนจึงพากันจัดงานมงคล
ทั้งงานเปิดร้าน งานบวช งานหมั้น และ...งานแต่งงาน

รถกระบะสเปซแค้บกลางเก่ากลางใหม่เลี้ยวเข้าไปในช่องจอดรถ
ของโรงแรมหรูระดับห้าดาว ผู้ชายตัวสูงผิวคล้ำเข้มไม่สนใจรถยนต์ราคา
แพงซึ่งจอดอยู่จนเต็มลานจอดรถ โดยมีรถกระบะเก่าๆ ของเขาเพียง
คันเดียวแทรกกลางราวสิ่งแปลกปลอมต้องห้ามของความหรูหราใน
โรงแรมนี้ เขาก้าวลงจากรถก่อนจะผลักเบาะนั่งด้านคนขับเพื่อหยิบสูท
สีดำสนิทโทนสีเดียวกับกางเกงสแล็คออกมา

เจ้าของมัดกล้ามกำย่ำบึกบึนถอดเสื้อยืดอย่างไม่เดือดเนื้อร้อนใจ
ต่อสายตามองมาด้วยความตกใจระคนเขินอายจากบรรดาผู้คนรอบข้าง
โดยเฉพาะเพศตรงข้ามที่ต่างจ้องมองแผ่นอกของเขาอย่างตื่นตะลึง
ญาณากรซึ่งทำงานกลางไร่มาเป็นเวลานานจนรูปร่างสมบูรณ์แบบยิ่งกว่า
รูปปั้นของประติมากรคนใดติดรังดุมเสื้อเชิ้ตซ้ำๆ ผมสีดำเข้มตกลงมา
ปรกใบหน้าซึ่งหนวดเคราขึ้นเป็นต่อแหลม ดูเช็กซีไม่ต่างจากนายแบบ
ตามหน้านิตยสาร

ผู้ที่รู้แน่แกใจว่าตัวเองหน้าตาดีไม่น้อยก็มั่งแสงแต่ทรงผมไร้ทิศทาง รวดต้องลมมรสุมให้ดูเรียบร้อยกับกระจกรถ มือหนาหยาบกร้านคว่ำสู่ท ขึ้นมาสวมแปลงตัวเป็นหนุ่มสังคมทรูหรา ก่อนก้มตัวลงหยิบถุงเท้าสีดำ กับรองเท้าหนังขัดมันสีเดียวกันที่วางซุกอยู่บนพื้นด้านหลังของแค้นบ รกกระบะ

สำรวจความเรียบร้อยอีกครั้งจนแน่ใจว่าแต่งกายเหมาะสมกับงาน ที่ได้รับเชิญ หนุ่มชาวไร่จึงจัดการถือคประตุรุธและผิวปากเดินเข้าสู่ งานฉลองแต่งงานด้วยใบหน้าเต็มไปด้วยรอยยิ้ม

ผู้หญิงที่ครึ่งหนึ่งผู้คนในตลาดต่างช่วยล้นให้เข้ากับเธอตกลงอง ปล่องซินี้อยู่หน้างานรวมกลุ่มกับเพื่อนๆ ของเธอ ญาณากรโอบมือ ทักทาย ก่อนจะเดินไปหาพร้อมรอยยิ้มกว้างชนิดที่ทำให้หน้าคร่ำๆ ดู ละมุนลงจนเรียกได้ว่าน่าหลงใหล

หนุ่มชาวไร่ยื่นซองของขวัญให้

"จากเรากับย่าจันหรีนะตัวเล็ก"

ตัวเล็ก...เจ้าสาวคนสวยในคำคินนี้ ผู้กลายเป็นเจ้าหญิงร่างท้วม น้อยๆ สวมแว่นสายตารอบสีชมพูอ่อนเก้เก้ทำจุกย่นไล่คนตรงหน้า

"บอกแล้วไงว่าเราไม่รับซอง แคนายมา เราก็อใจแล้ว"

"จั้น..." ญาณากรหรือเสือโคร่งของทุกคนโหม่ศีรษะลงไล่คนตัวเล็ก ที่สูงเพียงแค่อกของเขาย่างกรุ้มกริม "ขอเราเข้าหอดด้วยคนได้มั้ย"

"อ๊าบ้าเสื่อ!" คุณหมอบจิดฉินตีแขนเพื่อนสนิทเต็มแรง "คิดลามก ตลอดเวลาเลยรีใจ"

"เราลามกกับตัวเล็กคนเดียวแหละ" เสียงหัวเราะทรงเสน่ห์ของเขา ทำให้ผู้คนในงานต่างหันมามอง หากชายหนุ่มกลับไม่ใส่ใจ อันที่จริงถ้า ไม่ใช่คนสำคัญของเขา ญาณากรไม่เคยเสียเวลาปรายตามองด้วยซ้ำไป ดังนั้นเมื่อเจ้าบ่าวของงานเดินหน้ามู่ปรีตรงมา หนุ่มชาวไร่จึงไม่เห็น

จนกระทั่งจินณาสะกิดบอก เขาจึงรู้ตัว

ผู้ที่ครั้งหนึ่งเคยเห็นเขาเป็นศัตรูหัวใจใช้สายตาจ้องมองมาด้วยความหวาดระแวง ญาณการส่ายหน้าน้อยๆ อย่างอ่อนใจ ต่อให้พูดปากเปียกปากแฉะอย่างไร ลมเพชรหึ่งก็ทำให้นายตำรวจคร่ำครวญโหยงปักใจแน่นเหนียวว่าเขากับจินณามีความสัมพันธ์ทางใจที่ลึกซึ้งต่อกัน และ...มันก็เกือบจริงเสียด้วยสิ

"ออกไปให้ห่างเราเลยนะเสื่อ" จินณารีบกระซิบบอก ญาณการจึงได้แต่ยกไหล่ยอมก้าวถอยให้ตามที่เพื่อนสนิทต้องการ

"ห่างพอไหม"

"บ้าระอ่ะ ถอยไปแค่เซนต์เดียวเนี่ยนะ นายอย่าหาเรื่องพีริตของเราได้ไหม"

พีริตของเรา...

ความสนุกที่ได้ยั่วแหย่เธอจางหายไปเมื่อตระหนักแน่ชัดในสิ่งที่ตนหลงลืม...จินณามีเจ้าของครอบครองหัวใจเสียแล้ว

"อะไร จู๊ๆ ทำหน้านี่ขึ้นมา"

"น้อยใจมั้ง คนที่สำคัญที่สุดของตัวเล็กไม่ใช่เราแล้ว" ญาณการพูดตรงๆ

"นายก็หาคนที่สำคัญที่สุดมาอยู่ข้างกายซะสิ" จินณายิ้มให้ "รู้ไหมครั้งหนึ่งเรายังเคยคิดเลยว่าคนสำคัญที่สุดของนายจะหน้าตาเป็นยังไง"

"คล้ายตัวเล็กใช่ไหมล่ะ"

"บ้า" คุณหมอสูติฯ จินณาร้องลั่น ปิดบังคำพูดเสียดแทงใจของเขาให้มืดเร้น ไข้...ครั้งหนึ่งเธอเคยคิดว่าตัวเองนั้นเหมาะสมกับผู้ชายตรงหน้า แต่ว่าความจริงกับความฝันบางครั้งช่างต่างกันสิ้นดี ความเป็นเพื่อนสนิททางใจก็ไม่อาจก้าวผ่านสู่ความรู้สึกฉันคนรักได้

คุณหมอสูติฯ รีบกะพริบตาขับไล่ความรู้สึกเสียใจให้หายไป เก็บผู้ชายตรงหน้าซึ่งเป็นรักแรกที่ได้แต่แอบรักให้ลึกถึงข้างใน ใส่กล่องแห่ง

ความทรงจำที่แม้กระทั่งเธอก็จะไม่เปิดออกมาอีกแล้วชั่วชีวิต

"ขอใจนะที่มาจากของเรา" จินณาพูดอีกครั้งจนญาณการผู้รู้รู้สึกเพียงแค่ว่าใจหายเมื่อเพื่อนรักต้องกลายเป็นใครอีกคนที่อยู่ห่างเขาทุกที ผืนยิ้มกว้าง ทำตัวว่าเรื่องตึงตังเหมือนเคย

"บอกแล้วว่าไม่ต้องขอใจ ขอแค่พาเราเข้าหอดด้วยก็พอ"

"ไอ้ลามกเสีย!"

"เจ้าสาวเค้าไม่พูดคำหยาบคายนะตัวเล็ก" ญาณการยั่วแหย่ ก่อนจะยอมถอยห่างจริงๆ เมื่อตัวจริงในชีวิตของจินณาเดินมาถึง

ผู้หมวดมีฤทธิ์ตะตะท่อนแขนเจ้าสาวของเขาอย่างหวงแหน แสดงให้เห็นว่าญาณการไม่มีวันเข้าไปใกล้หัวใจจินณาได้อีกต่อไป

สัญญาตาญาณผู้ชายบอกเขาว่าคนตรงหน้าหวาดระแวงความสัมพันธ์แบบเพื่อนสนิทระหว่างเขากับจินนามากมายเพียงใด ญาณการซึ่งอยากแกลังนายตำรวจหนุ่มเลยยอมผละห่าง

"เสีย..." แวดตาและสีหน้าของคนพูดเป็นประกายอ่อนลง "เราไปก่อนนะ"

"ตัวเล็ก"

"หือ"

ญาณการยิ้มจางๆ "มีความสุขมากๆ นะ"

จินณาซึ่งเลือกแล้วว่าการอยู่กับคนที่รักเธอและเธอเริ่มจะรักเขาย่อมดีกว่าวาดหวังอยากเคียงข้างคนที่ไม่เคยรักเธอเกินเลยกว่าความสัมพันธ์แบบเพื่อนพังกศิระรับรู้ เจ้าสาวในคำคืนนี้ เจ้าหญิงตลอดกาลของเจ้าบ่าวยศร้อยตำรวจโทยิ้มกว้างโบทมือให้ ญาณการสอดมือลงในกระเป๋ากางเกง ส่งยิ้มแห่งความยินดีให้เพื่อนรักเป็นครั้งสุดท้าย

ขอโทษนะที่เราดูแลตัวเล็กได้ดีที่สุดแค่เท่านี้

ท่ามกลางเสียงเพลงและความสุขซึ่งอวลไปทั่วทั้งห้อง ญาณการกลับมองเห็นเพียงความว่างเปล่าเท่านั้น ชายหนุ่มโบทมือเรียกบริการเพื่อ

ขอเครื่องตี๋ม ก่อนจะเลือกมุ่มหนึ่งของห้องบอลรูมเป็นที่พักพิง ไม่สนใจ
สาว ๆ ภายใงานที่ต่างพยายามทอดสะพานทิ้งสายตาเป็นเชิงเชิญชวน
แม้แต่น้อย

คนที่ไม่ใช่ ต่อให้มองไปก็ไม่ใช่อยู่ดี...

บทที่ 1 อาการวิ

วันนี้เป็นวันมงคลของเธอ วันที่สำหรับการเริ่มต้นผูกพันชีวิตกับใครอีกคนด้วยการหมั้นหมาย

หญิงสาวเดินขึ้นไปตามบันไดที่ทอดยาวสู่ตัวบ้านชั้นสอง ขณะที่ยังด้านล่าง เสียงซุบซิบพูดคุยซึ่งดังอยู่แว่วๆ ค่อยๆ จางหาย

ที่นี่คือบ้านที่เธอเกิดและใช้ชีวิตอยู่นับตั้งแต่ลืมตาดูโลก มันเป็นบ้านปูนสีสไตล์โคโลเนียลขนาดสามชั้นอายุกว่าร้อยปี เป็นเรือนหอของขุนสุวรรณ์ศรีสุนทร ช่างทองชาวจีนกับคุณเอี้ยต ลูกสาวท่านเจ้าคุณณรงค์สงคราม ต้นตระกูลของเธอ

ตัวตึกสีขาวสามชั้นมองด้วยกระเบื้องว่าวโบราณสีฟ้าสดใส โอ้อ่า ยิ่งนึกจนได้รับการกล่าวขานในยุคนั้น ด้วยขุนสุวรรณ์ศรีสุนทรจีนโพ้นทะเลต้องการปลูกเรือนหอของตนให้สมเกียรติลูกสาวเพียงคนเดียวของท่านเจ้าคุณผู้มากด้วยยศถาบรรดาศักดิ์ แต่กระนั้นก็ยังอดปลูกเรือนผสมผสานไปกับศิลปะแบบจีนซึ่งเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมไม่ได้ เพราะท่านขุนต้องการให้รักของท่านปรากฏอยู่ชั่วลูกหลาน...เงินที่ไม่มีวันจางแม้กลายเป็นไทยได้ร่วมโพธิสมภารสมบุญหนุนผลแล้วก็ตามที

อาการวิมองหมู่ภาพถ่ายต้นตระกูลของเธอ ตาคมโตไล่สายตามา
ยังภาพถ่ายของคุณวาด บุตรีคนเดียวของหลวงคึกษามนตรี และเป็น
สะใภ้คนโตของขุนสุวรรณศรีสุนทร

แม่เล่าให้เธอฟังว่าผู้ก่อตั้งโรงเรียนศรีวรรณสุนทรที่กลายเป็นธุรกิจ
ของครอบครัวเธอในปัจจุบันนั้นคือคุณหวดท่านนี้ ด้วยคุณหวดวาดเป็น
ลูกสาวของหลวงคึกษามนตรี ท่านจึงมีความรู้อ่านหนังสือออก เขียน
หนังสือได้ หลังจากแต่งงานได้สิบปีเศษ คุณหวดได้ขอสามีใช้พื้นที่ว่าง
หลังตัวตึกปลูกเรือนไม้หลังเล็กเพื่อสอนหนังสือลูกหลานและลูกจ้าง
ในเรือน ซึ่งคนเหล่านี้ส่วนหนึ่งเคยเป็นทาสในเรือนเบี้ยมาก่อนที่กฎหมาย
เลิกทาสจะมีผลบังคับใช้กับทาสทุกคน ต่อมาเรือนไม้หลังนี้ก็ได้กลายเป็น
โรงเรียนเอกชนเล็กๆ มีชื่อว่าโรงเรียนศรีวรรณสุนทร

ล่วงมาในสมัยคุณเดือน...ลูกสาวของคุณหวด โรงเรียนศรีวรรณสุนทร
กลายเป็นโรงเรียนขนาดกลางที่มีชื่อเสียงสำหรับชาวบ้าน กอปรกับเมื่อ
คุณแชนซึ่งเป็นบุตรสาวคนเดียวของคุณเดือนได้สมรสกับด็อกเตอร์
อาทิตย์ หนึ่งในอดีตลูกศิษย์ของคุณเดือน รั่วระหว่างโรงเรียนและบ้านตึก
จึงเกิดขึ้นเพื่อให้โรงเรียนมีอาณาเขตที่แน่นอนเป็นของตัวเอง

หลังจากอาการวิอายุครบสิบสองปีไม่นานนัก คุณแม่แชนและ
คุณยายเดือนก็เสียชีวิตจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ คุณพ่อของเธอ...ด็อกเตอร์
อาทิตย์ได้ลาออกจากการเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยเพื่อดูแลกิจการแทน
รวมถึงดูแลเธอซึ่งเป็นลูกสาวเพียงคนเดียวอย่างเต็มเวลา

อาการวิมองรูปถ่ายถัดจากคุณยายเดือน...รูปของพ่อกับแม่ที่
สร้างงามเหมาะสมกัน

ในระยะแรกหลังแม่แชนจากเธอไป ทั้งเธอและพ่อต่างเหงากันไปไม่น้อย
บ้านตึกหลังใหญ่สไตล์โคโลเนียลจีน-ยุโรปสามชั้นช่างดูทึบทึบไปเสีย
ทุกห้อง ด็อกเตอร์อาทิตย์จึงตัดสินใจบูรณะบ้านตึกสามชั้นนี้ให้ดูสว่าง
และโล่งโปร่ง โดยจัดการให้ช่างเคลื่อนย้ายเฟอร์นิเจอร์ไม้สีเข้มทรงทึบ

แบบจีนไปเก็บไว้บ้าง เพิ่มโหนดสีขาวสว่างตาตามห้องต่างๆ บ้าง ให้ดูแปลกตาลดความเหงาที่อยู่ภายในใจให้หน่อยลง

อาการวีเดินตรงไปยังห้องนั่งเล่น

ประตูบานเพ็ชรมสูงสีฟ้าสดกรูกระจกผ้าโปร่งแสงด้านบน มีลู่การงเหล็กสีเดียวกับบานประตู และปิดด้วยมุ้งลวดอีกชั้นคือจุดหมายปลายทางของเธอ หญิงสาวปลดกลอนโบราณและเปิดบานเพ็ชรมเพื่อเดินออกสู่ระเบียงด้านนอก แกว่ตาสดใสมองสักซิปยานซึ่งต่างยืนพูดคุยกันภายในงานเลี้ยงฉลองหมั้นที่จัดบนสนามหญ้าหน้าตัวตึกหลังนี้

มือบางยังคงแตะกลอนประตูบานเพ็ชรมค้างไว้อย่างนั้น ตากลมโตแบบไทยๆ ที่ได้รับมาจากบิดาจับจ้องผู้ชายคนหนึ่งซึ่งบัดนี้เป็นคู่หมั้นของเธอแล้ว...ผู้ชายที่พ่อบอกว่าเหมาะสมกับเธอยิ่งนัก

เขาผู้นั้นกำลังยืนสนทนาอยู่กับแขกกลุ่มต่างๆ เมื่อมีคนสะกิดบอกเขาว่าเธออยู่ตรงไหน ลูกชายคนเดียวของคุณหญิงผู้เป็นทั้งเจ้าของโรงแรมหรูมีระดับและพี่ชายที่แสนดีของเธอตั้งแต่เล็กจึงเงยหน้าขึ้นมองพลภัทรโบกมือให้และยิ้มรับเมื่อเธอโบกมือตอบเขากลับไป

เจ้าของผิวสีงาช้างลดมือลงเมื่อเสียงกุกกักภายในห้องดังขึ้น อาการวีละสายตาจากคู่หมั้นหันไปหาคนที่เพิ่งเดินเข้ามาด้วยรอยยิ้มน้อยๆ อย่างที่มักประดับริมฝีปากเธอเสมอ

"มาตามเราลงไปข้างล่างหรือจุง"

"รู้้อยู่เหมือนกันนี่" จุงตะวัน นักเขียนบทละครโทรทัศน์ไฟแรงยิ้มอ่อนๆ ก่อนจะก้าวมายืนเคียงข้าง "ยืนดูอยู่ตรงนี้แขกคนอื่นเขาไม่รู้หรือกเจ้าบ่าวตัวพูดเป็นต่อ่อยหอยอยู่คนเดียวแล้วเห็นไหม"

"บ้า พี่พลยังไม่ใช่เจ้าบ่าวเรานะ" เจ้าของम्मสีดำสนิทหยักศกเป็นลอนยาวถูกรวบขมวดเกล้าอวดต้นคอนวลเนียนและชุดสร้อย-ต่างหูไพลินแจ่มกระจ่างนิ้วหน้า "เราแค่หมั้นกันเท่านั้น"

จุงตะวัน เพื่อนรักเพียงคนเดียวของเธอยกไหล่ "ถึงตอนนี้อยู่ไม่ใช่